

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **PMP-REGIA STYL, společnost s ručením omezeným**, se sídlem Praha 7, Osadní 1299/36, zastoupené JUDr. Milanem Štětinou, advokátem se sídlem Česká Lípa, Jiráskova 614/11, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2023, č. j. 3 Af 10/2021 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 3. 2021, č. j. 8505/21/5300-21441-712870, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil celkem devět dodatečných platebních výměrů ze dne 14. 5. 2019, kterými Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“) žalobkyni doměřil za zdaňovací období leden až září 2016 daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) v celkové výši 4 204 690 Kč, a současně jí uložil povinnost uhradit penále v celkové výši 840 934 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl.

[2] Městský soud se nejprve zabýval námitkou, dle které žalovaný vydal napadené rozhodnutí dříve, než žalobkyni uplynula lhůta k vyjádření a navržení dalších důkazů ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu, čímž ji měl zkrátit na jejích právech. Ze spisu zjistil, že žalobkyně poté, co jí bylo doručeno *Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení* ze dne 15. 12. 2020 č. j. 47194/20/5300-21441-712870 (dále jen „Seznámení“), požádala celkem šestkrát o prodloužení lhůty k vyjádření, přičemž žalovaný prvním čtyřem žádostem vyhověl. Následně však rozhodl ve věci, aniž by vyčkal, až budou rozhodnutí o zamítnutí žádostí o prodloužení lhůty k vyjádření č. 5 a č. 6 doručena žalobkyni. Mezi účastníky není sporu, že žalobkyni měla uplynout lhůta pro vyjádření dne 12. 3. 2021, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno již 11. 3. 2021. Městský soud uvedl, že toto dílčí pochybení žalovaného nevyžaduje zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť ze správního spisu vyplývá, že postup žalobkyně v průběhu odvolacího řízení byl zjevně účelový. Žalobkyně měla dostatečný prostor pro seznámení se s podklady rozhodnutí či navržení dalších důkazů. Žalobkyně podávala žádosti o prodloužení lhůty vždy poslední, případně předposlední den lhůty. Pátá žádost byla s ohledem na její zdůvodnění zjevně účelová, a tedy nemohla být úspěšná, což žalobkyni muselo být zřejmé. Účelovost jednání žalobkyně plyne i ze skutečnosti, že se zástupce žalobkyně vždy přihlašoval do datové schránky až koncem běhu doručovací lhůty podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), přičemž v mezidobí mezi odesláním rozhodnutí do datové schránky a jeho doručením podával žádosti o prodloužení lhůty prostřednictvím systému EPO (elektronická podání pro Finanční správu). Právě s ohledem na účelové jednání žalobkyně činěné s cílem prodloužit daňové řízení městský soud shledal, že pochybení žalovaného nebylo s to být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, k čemuž v obdobné situaci dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2015, č. j. 4 Afs 219/2014 - 31.

[3] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, dle které měl být postup žalovaného obstrukční, neboť pro rozhodnutí o odvolání je interním pokynem žalovaného stanovena lhůta šest měsíců, přičemž žalovaný si požádal o její prodloužení do 1. 10. 2020, a přesto rozhodl až 11. 3. 2021. Městský soud uvedl, že žalobkyně mohla uplatnit podnět k ochraně proti nečinnosti ve smyslu § 38 daňového řádu, což však neučinila. Naopak je ze spisového materiálu zřejmá snaha žalobkyně o prodloužování daňového řízení opakovanými žádostmi o prodloužení lhůty k vyjádření se, a to vždy poslední či předposlední den lhůty, s obdobným odůvodněním. Žalovaný postupoval co do délky daňového řízení zcela v limitech § 148 daňového řádu.

[4] Městský soud konečně neshledal důvodným ani třetí okruh žalobních námitek, dle kterého žalovaný nesprávně hodnotil některé provedené důkazy. Konstatoval, že ve správním soudnictví platí dispoziční zásada, přičemž žalobkyně namítala nesprávné hodnocení některých důkazů jen ve zcela obecné rovině. Městský soud ověřil, že se žalovaný ve svém rozhodnutí podrobně zabýval šetřeními plněními, jejich faktickým uskutečněním, předmětem a rozsahem, v rámci čehož se zabýval i skutečnostmi souvisejícími s odvozem a použitím materiálu. Podle městského soudu žalovaný přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a provedené důkazy hodnotil samostatně i ve vzájemné souvislosti. Obecné námitky o nesprávném hodnocení důkazů tak nemohou obstát.

pokračování

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti tomuto rozsudku podala kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Dle stěžovatelky představuje vydání rozhodnutí žalovaného před uplynutím lhůty k vyjádření hrubé pochybení. Rozhodl-li žalovaný, aniž by vyčkal případných návrhů dalších důkazů, udělal si na věc již předem závěr a dopředu odsoudil snahy stěžovatelky o zvrácení daného stavu k nezdaru. Ačkoli žalovaný stěžovatelku sám ve vlastním rozhodnutí o zamítnutí prodloužení lhůty poučil, že jí zbývá na vyjádření určitý počet dní od doručení zamítavého rozhodnutí, zjevně neměl v úmyslu na její vyjádření vyčkat. Žalovaný totiž napadené rozhodnutí (podle metadat souboru) dokončil již 5. 3. 2021 ve 13:16 hodin. Skutečně tak rozhodl dopředu, s jasným úmyslem nečekat na možné vyjádření. Městský soud se přitom nevyjádřil k nejpodstatnější žalobní námitce, dle které bylo žalovaným fakticky rozhodnuto již předem, takže by ani případné vyjádření stěžovatelky nemělo na rozhodnutí žalovaného žádný vliv. Městský soud rovněž převzal absurdní stanovisko žalovaného, že žalovaný byl k předčasnému vydání napadeného rozhodnutí dotlačen obstrukčním jednáním stěžovatelky. Není pravda, že by stěžovatelka mohla žádat o prodloužování lhůty donekonečna. Správce daně je moderátorem daňového řízení a kdykoli může lhůtu neprodloužit, tj. obstrukční jednání neumožnit. Daňový subjekt tedy může práva na prodloužení lhůty využívat pouze, dokud mu to správce daně dovolí. Je tak v moci správce daně nepřipustit nekonečné prodloužování lhůty, jakkoli žalovaný namísto toho nepravdivě konstatoval, že by lhůta nemohla být ukončena nikdy. Rovněž není pravdivé tvrzení žalovaného v jeho vyjádření k žalobě, že v průběhu odvolacího řízení bylo v rámci dokazování prováděno více časově náročných úkonů. Žalovaný v rámci odvolacího řízení provedl pouze jediný úkon prostřednictvím dožádaného správce daně. Žalovaný obdržel odvolání dne 16. 12. 2019, ale až do 12. 3. 2020 neučinil žádný úkon. Teprve 21. 5. 2020 uložil správci daně doplnění dokazování (místní šetření na třech provozovnách stěžovatelky), které bylo provedeno dne 13. 7. 2020; dne 9. 9. 2020 bylo doplněné dokazování zasláno žalovanému. Žádné jiné dokazování neproběhlo. Nadto žalovaný již v rozhodnutí ze dne 26. 2. 2021, o zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty č. 5 uvedl, že dokazování provedené v rámci odvolacího řízení nebylo rozsáhlé. Další zjevnou nepravdou ve vyjádření žalovaného k žalobě je tvrzení, že se žalobkyně vyhýbala doručování, a proto se nepřihlašovala do datové schránky a žádosti o prodloužení lhůty činila přes EPO. Ve skutečnosti byly všechny tyto žádosti podány z datové schránky zástupce stěžovatelky. Městský soud tato tvrzení žalovaného v napadeném rozsudku využil.

[7] Stěžovatelka dále namítla, že obstrukčně jednal žalovaný. Stěžovatelce bylo Seznámení doručeno až dne 26. 12. 2020; první a druhé prodloužení lhůty využila ke korespondenčnímu nahlédnutí do spisu, aby mohla reagovat a navrhopvat další důkazy. Spis jí žalovaný zaslal dne 21. 1. 2021. Je-li standardní lhůta k vyjádření 2 týdny, pak obstrukce stěžovatelky může být namítána až od 5. 2. 2021. Obstrukční jednání stěžovatelky je zcela nesrovnatelné s obstrukčním jednáním žalovaného, který svým laxním postupem stěžovatelku dotlačil do situace, kdy se jedním z legitimních nástrojů stala „*snaha dovést řízení do prekluze*“.

[8] Stěžovatelka konečně přisvědčila městskému soudu v tom, že žalobní tvrzení o nedostatečném a nesprávném hodnocení důkazů žalovaným mohla být konkrétnější. Soud má ovšem k dispozici spis, ve kterém jsou obsažena konkrétní podání, ze kterých námitky vycházejí. Mohl proto jednoduše porovnat závěry rozhodnutí žalovaného s námitkami uvedenými v odvolání proti dodatečným platebním výměrům.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připustil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno o den dříve, než měla stěžovatelce uplynout lhůta k vyjádření se k Seznámení. Setrval však na tom, že v kontextu předmětného odvolacího řízení se jedná o marginální procesní pochybení, které nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Jednání stěžovatelky bylo zjevně obstrukční, a tedy nemůže požívat právní ochrany. Skutečnost, že žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že teoreticky existuje možnost, že by lhůta k vyjádření neskončila nikdy, není uvádění soudu v omyl, ale pouze poukázání na jednu z možných variant průběhu řízení. Ani zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty totiž nemusí vést k tomu, že lhůta nebude dále prodloužena, což se podává z § 36 odst. 3 daňového řádu. Ostatně, sama stěžovatelka uvedla, že se snažila *dovést řízení do prekluze*. Žalovaný prodloužil stěžovatelce lhůtu k vyjádření celkem čtyřikrát, jeho úmyslem nebylo nečekat na vyjádření. Stěžovatelce muselo být ze Seznámení zřejmé, že neunesla své důkazní břemeno, přesto po dobu 2,5 měsíce pouze opakovaně žádala o prodloužení lhůty. Žalovaný dále uvedl, že v rámci odvolacího řízení byla provedena tři rozsáhlá místní šetření (byť ve stejný den). Nelze se odvolávat na tvrzený obstrukční postup žalovaného, pokud stěžovatelka sama přiznává účelovost a obstrukce z vlastní strany. Skutečnost, že žádosti o prodloužení lhůty byly podávány datovou schránkou, nemá právní relevanci; nemění to nic na tom, že stěžovatelka záměrně prodlužovala dobu pro doručení žalovaným vydaných písemností. To potvrzují doručenky, z nichž plyne, že v průběhu doby, kdy stěžovatel nepřebíral písemnosti již dodané do datové schránky, podával žádosti o prodloužení lhůty. Žalovaný konečně uvedl, že kasační námitka ohledně soudního vypořádání stěžovatelkou tvrzených nesprávně hodnocených důkazů je ještě obecnější než námitka žalobní. Není úkolem soudu nahrazovat činnost žalobce při formulaci žalobních námitek. Odvolání, kde dle stěžovatelky měly být námitky konkretizovány, je opravný prostředek proti prvostupňovému rozhodnutí. Žaloba však směřuje proti druhostupňovému rozhodnutí. I proto nebylo úkolem soudu se jimi zabývat. Navrhl proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami, které se vztahovaly k vydání napadeného rozhodnutí jeden den před uplynutím lhůty k vyjádření podle § 115 odst. 2 daňového řádu. Souhlasně s městským soudem dospěl k závěru, že s ohledem na skutkové okolnosti nyní projednávané věci nepředstavuje toto pochybení žalovaného natolik závažnou vadu, pro kterou by bylo třeba jeho rozhodnutí zrušit (pokud jde o skutková

pokračování

zjištění ze správního spisu, lze pro stručnost odkázat na velmi podrobné odst. 27 až 34 odůvodnění napadeného rozsudku).

[13] Městský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka jednala obstrukčně a účelově se zjevným cílem prodloužení odvolacího řízení na základě toho, že stěžovatelka byla o výsledcích provedeného dokazování v průběhu odvolacího řízení informována Seznámením vydaným dne 16. 12. 2020, doručeným 26. 12. 2020. Lhůta k vyjádření se k podkladům byla stěžovatelce k jejím žádostem 4x prodloužena, přičemž stěžovatelka podávala tyto žádosti vždy poslední či předposlední den lhůty. Žádosti odůvodňovala vždy s odkazem na epidemickou situaci a nemožnost osobního kontaktu se svým zástupcem. V žádostech č. 3, 4 a 5 uvedla, že její zástupce, jakožto daňový poradce, má zejména usneseními vlády č. 57 ze dne 22. 1. 2021 a č. 78 ze dne 28. 1. 2021 zakázaný výkon činnosti prostřednictvím vlastní provozovny. Takové odůvodnění považoval městský soud (shodně se žalovaným) za účelové, neboť výkon činnosti daňových poradců patřil mezi výjimky ze zákazu maloobchodního prodeje a poskytování služeb v provozovnách (nadto nic nebránilo stěžovatelce, aby se se svým zástupcem spojila prostřednictvím komunikačních prostředků na dálku). Dle městského soudu přitom stěžovatelka musela vědět, že žádosti č. 5 a č. 6 nemohou být úspěšné. Městský soud konečně jako účelové zhodnotil také to, že se zástupce žalobkyně vždy přihlašoval do datové schránky až koncem běhu doručovací lhůty podle § 17 odst. 4 zákona o elektronických úkonech, přičemž v mezidobí mezi dodáním rozhodnutí do datové schránky a jeho doručením zástupce stěžovatelky podával žádosti o prodloužení lhůty prostřednictvím systému EPO.

[14] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelka v kasační stížnosti sama připouští, že jednala obstrukčně, nicméně současně tvrdí, že o obstrukčním jednání lze hovořit pouze od 5. 2. 2021, tj. cca poslední měsíc před vydáním napadeného rozhodnutí, a že k tomuto obstrukčnímu jednání byla dotlačena laxním postupem žalovaného. S těmito tvrzeními nelze souhlasit.

[15] Již ve své předchozí judikatuře Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vydání meritorního rozhodnutí před uplynutím lhůty určené daňovému subjektu k vyjádření se dle § 115 odst. 2 daňového řádu nemusí nutně vést ke zrušení takového rozhodnutí pro nezákonnost, a to v situaci, kdy daňový subjekt postupoval v daňovém řízení obstrukčně (viz již například městským soudem zmiňovaný rozsudek č. j. 4 Afs 219/2014 - 31). V nyní posuzované věci stěžovatelka sama připustila, že jednala obstrukčně od 5. 2. 2021, tj. více než měsíc před vydáním napadeného rozhodnutí (11. 3. 2021). Jakkoli je dle Nejvyššího správního soudu možné obecně konstatovat, že i měsíc trvající záměrné obstrukční jednání ze strany daňového subjektu postačuje k závěru, že vydání rozhodnutí ve věci žalovaným jeden den před uplynutím lhůty k vyjádření se ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu, nepředstavuje procesní pochybení, pro které by bylo třeba takové rozhodnutí žalovaného rušit, je třeba zmínit, že v nyní posuzované věci stěžovatelka zjevně jednala obstrukčně již dříve. Seznámení jí bylo odesláno do datové schránky dne 16. 12. 2020, nicméně doručeno jí bylo až dne 26. 12. 2020. Lhůtu k vyjádření měla stanovenou do 11. 1. 2021, přičemž žádost o korespondenční nahlížení do spisu uplatnila až současně s první žádostí o prodloužení lhůty ze dne 11. 1. 2021. V kontextu jejího následného jednání (uplatnění pěti dalších žádostí o prodloužení lhůty

podaných fakticky vždy poslední den lhůty k vyjádření a konstantní přebírání pošty v nejzazších termínech) je dle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že již zde stěžovatelka jednala s účelem prodloužení odvolacího řízení za hranici lhůty stanovené § 148 daňového řádu.

[16] Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu, že žádosti o prodloužení lhůty nepodávala prostřednictvím aplikace EPO, jak mylně uvedl městský soud, nýbrž ze své datové schránky (respektive z datové schránky svého zástupce). Tato skutečnost však niče nemění na tom, že se stěžovatelka (její zástupce) aktivně vyhýbala doručování tím, že se přihlašovala do datové schránky až s koncem běhu doručovací lhůty podle § 17 odst. 4 zákona o elektronických úkonech, přičemž v mezidobí mezi dodáním rozhodnutí do datové schránky a jeho doručením podávala z téže datové schránky žádosti o prodloužení lhůty (zřejmě prostřednictvím tzv. pověřené osoby ve smyslu § 8 odst. 6 zákona o elektronických úkonech, která disponovala oprávněním posílat zprávy, ale již nebyla oprávněna číst přijaté zprávy do vlastních rukou). Rovněž tento argument městského soudu svědčící o obstrukčním jednání stěžovatelky tedy ve své podstatě obстоjí, a to i přes chybný závěr o odesílání žádostí prostřednictvím aplikace EPO.

[17] Nad argumentaci krajského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že z doručení k rozhodnutí žalovaného se podává, že toto rozhodnutí bylo zástupci stěžovatelky do datové schránky dodáno dne 11. 3. 2021, ale doručeno bylo až fikcí dne 21. 3. 2021, jelikož se do datové schránky v rozhodné době nepřihlásila oprávněná osoba (osoba disponující oprávněním číst přijaté zprávy do vlastních rukou). Žalovaný označil předmět datové zprávy jako „*R/O proti DOPLVY na DPH*“. Ačkoli je možné, že se v době mezi dodáním a doručením napadeného rozhodnutí přihlásila do datové schránky zástupce žalobkyně pověřená osoba bez oprávnění číst zprávy do vlastních rukou, která mohla zjistit předmět datové zprávy, aniž by datová zpráva byla doručena, dle kasačního soudu stěžovatelka nemohla s jistotou vědět, že žalovaný ve věci rozhodl den před uplynutím lhůty k vyjádření ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu, neboť z předmětu datové zprávy se uvedené zaručeně nepodává. Přesto stěžovatelka ani následující den (12. 3. 2021), ale ani později žádné vyjádření nepodala. Nejvyšší správní soud je tedy přesvědčen, že opakované žádosti stěžovatelky o prodloužení lhůty byly skutečně vedeny toliko snahou o dosáhnutí prekluze práva žalovaného doměřit daň, a že stěžovatelka ve skutečnosti neměla žádný zájem se k věci vyjádřit. Předmětným pochybením žalovaného tedy nemohlo být reálně zasaženo do jejích hmotných práv. Také proto ani Nejvyšší správní soud nepovažuje toto pochybení žalovaného v nyní posuzované věci za zásadní.

[18] Kasační soud pro úplnost dodává, že není podstatné, že žalovaný podle metadat dokončil napadené rozhodnutí již dne 5. 3. 2021. Na skutečnosti, že si žalovaný napadené rozhodnutí před jeho vydáním „*předpřipravil*“, Nejvyšší správní soud neshledává nic nezákonného ani nevhodného, naopak jde o běžnou praxi. Tvzení stěžovatelky, že by žalovaný i přes případné zaslání jejího vyjádření nezměnil své závěry, je přitom zcela nepodložené. Rovněž není pravda, že se městský soud k této námitce nevyjádřil; v odst. 36 odůvodnění napadeného rozsudku přesvědčivě zdůvodnil, proč tuto námitku považuje za irelevantní. Konečně, není zřejmé, jaký vliv na napadený rozsudek by měla mít skutečnost, že žalovaný ve vyjádření k žalobě do určité míry zveličoval svá tvrzení. Městský

pokračování

soud v napadeném rozsudku nevycházel ani z toho, že by stěžovatelka mohla „*prodlužovat lhůty donekonečna*“, ani z toho, že v průběhu odvolacího řízení bylo v rámci dokazování prováděno více časově náročných úkonů. Tato tvrzení žalovaného uvedená ve vyjádření k žalobě neměla na závěry napadeného rozsudku žádný vliv, a tedy ani nemohou způsobovat jeho nezákonnost.

[19] Na uvedených závěrech nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalovaný nerozhodl ve lhůtě stanovené mu interním předpisem. Jak již zcela správně uvedl městský soud v odst. 42 odůvodnění napadeného rozsudku, stěžovatelka mohla uplatnit prostředek proti nečinnosti podle § 38 daňového řádu, ale neučinila tak. S ohledem na shora uvedené je naopak zřejmé, že stěžovatelka svým jednáním aktivně přispívala k prodlužování odvolacího řízení, a to jak konstantním přebíráním písemností v poslední dny lhůty ve smyslu § 17 odst. 4 zákona o elektronických úkonech, tak opakovanými žádostmi o prodloužení lhůty k vyjádření podle § 115 odst. 2 daňového řádu.

[20] Nejvyšší správní soud se konečně ztotožňuje i se závěrem městského soudu co se týče okruhu žalobních námitek, dle kterých měl žalovaný hodnotit některé důkazy nesprávně, přičemž pro stručnost odkazuje na odstavec 43 odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že městský soud mohl její obecnou žalobní argumentaci dotvořit vyhledáním jejích dřívějších podání a jejich porovnáním s napadeným rozhodnutím. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu podobně jako krajský soud připomíná, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby tedy předurčuje obsah, rozsah a míru podrobnosti následné argumentace soudu a jeho rozhodnutí. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatelku; takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Městský soud tedy nebyl oprávněn na základě zcela obecných žalobních námitek domýšlet důvody, pro které byly žalobkyní vyjmenované skutečnosti špatně hodnoceny, případně domýšlet, co z těchto skutečností mělo „správně“ vyplynout. Rovněž nebyl povinen doplňovat strohou žalobní argumentaci námitkami obsaženými v předchozích vyjádřeních stěžovatelky učiněných během řízení před daňovými orgány; takovým postupem by ostatně porušil § 75 odst. 2 s. ř. s., podle kterého *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že městský soud vypořádal předmětný okruh žalobních námitek způsobem zcela odpovídajícím kvalitě a rozsahu vznesené argumentace.

[21] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. října 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu